

Νικόλ – Άννα Μανιάτη: Ποτέ δεν συστήνομαι ως συγγραφέας, νιώθω πολύ μικρή γι' αυτό τον χαρακτηρισμό

22/03/2019

Με αφορμή την επανέκδοση του βιβλίου της «Η κόρη του φεγγαριού» η αγαπημένη συγγραφέας χιλιάδων αναγνωστών Νικόλ – Άννα Μανιάτη μας μιλά για το πως ξεκίνησε τη συγγραφή και τι κερδίζει από αυτή, αν και πως χαρακτηρίζει τον εαυτό της ως συγγραφέα και αλλά για το νέο της βιβλίο που θα εκδοθεί τον Ιούνιο.

Συνέντευξη στην **ΛΕΥΚΗ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ**

Κυρία Μανιάτη, θα ξεκινήσω με την πιο κλασική ερώτηση που μπορεί να κάνεις κανείς σε ένα συγγραφέα. Είστε στο χώρο της συγγραφής πάρα πολλά χρόνια. Θυμόσαστε πότε και πώς αρχίσατε να γράφετε; Ποιες οι πρώτες σας επιρροές;

Το μικρόβιο υπήρχε από τα μαθητικά χρόνια. Πολλά διηγήματα, τα περισσότερα δημοσιεύονταν σε περιοδικά του σχολείου, και θεατρικά. Αργότερα δυστυχώς έμεινε στάσιμη αυτή η δίψα, γιατί, όπως γνωρίζετε όλοι, η ζωή είναι απαιτητική σύντροφος. Και κάποια στιγμή, μετά από πολλά χρόνια, σαν εκπαιδευτικός πλέον, έγραφα τέσσερα εκπαιδευτικά βιβλία. Με χαρά μου τα τρία αναγνωρίστηκαν από το Υπουργείο Παιδείας, το δε τέταρτο κυκλοφόρησε από τον παγκόσμιο εκδοτικό οίκο Longman. Ήταν η αρχή. Θυμήθηκα τη δίψα της γραφής και μετά από μια επώδυνη εμπειρία άρχισα να εκφράζομαι. Ήταν το 2000. Έγραφα μανιωδώς χωρίς να σκεφτώ ποτέ ότι τα βιβλία που έγραφα θα έβλεπαν ποτέ το φως της δημοσιότητας. Αυτό που με υποκινούσε ήταν η ανάγκη της έκφρασης. Τόσες εμπειρίες, τόσα γεγονότα που είχα δει και σαν προϊσταμένη νοσοκόμα στο Λονδίνο και σαν αεροσυνοδός αργότερα, αλλά προπαντός σαν εκπαιδευτικός χρόνια αργότερα στην Ελλάδα. Είχα έτοιμα πέντε βιβλία, όταν εντελώς συμπτωματικά ο κ. Αβραμίδης διάβασε το «Η Ελπίδα γύρισε ξανά» και το πρότεινε στην Ωκεανίδα. Έτσι ξεκίνησε η πορεία. Αργότερα μεταπήδησα στο νέο εκδοτικό «σπίτι» του Ψυχογιού και παρέμεινα μέχρι σήμερα. Και σιγά-σιγά τα βιβλία μου από την Ωκεανίδα επανεκδίδονται για να βρίσκονται όλα κάτω από την ίδια στέγη.

Τι είναι αυτό που κερδίζετε από τη συγγραφή;

Τη δυνατότητα της έκφρασης! Τίποτα άλλο δεν αξίζει όσο αυτό.

Αν έπρεπε να χαρακτηρίσετε τον εαυτό σας ως συγγραφέα σε κάποιον που δεν σας γνωρίζει, τι θα του λέγατε;

Ποτέ δεν συστήνομαι ως συγγραφέας, νιώθω πολύ μικρή γι' αυτό τον χαρακτηρισμό. Απλά εκφράζομαι, μιλάω για κοινωνικά προβλήματα που υπάρχουν γύρω μας και που, ενώ όλοι γνωρίζουν, μένουν στην αφάνεια για διάφορους λόγους που δεν μπορώ τώρα να αναλύσω. Μιλάω για εμπειρίες που είτε έχω δει είτε έχω περάσει, μα δεν θα συστηθώ ποτέ σαν συγγραφέας. Είναι βαρύς ο τίτλος. Όταν μου άνοιξαν το facebook μπήκε αυτή η λέξη μα ποτέ δεν θα συστηθώ

χρησιμοποιώντας την προσωπικά.

Διαβάζετε έργα άλλων Ελλήνων και ξένων συγγραφέων; Πώς είναι ο η Νικόλ – Άννα Μανιάτη ως αναγνώστης;

Μανιωδώς μέχρι πρότινος. Με την άφιξη της εγγονής περιορίστηκα. Διαβάζω επιλεκτικά, ενδιαφέροντα θέματα είτε Ελλήνων είτε ξένων. Και επιλέγω να μην κρίνω ποτέ. Βυθίζομαι να το απολαύσω. Τελευταίως έχουν εμφανιστεί πολλοί που αυτοτιτλοφορούνται κριτές βιβλίων χωρίς ούτε προσόντα, ούτε αμεροληψία. Καλό είναι να λένε ότι είναι απλά η γνώμη τους και όχι κριτική.

Πιστεύετε ότι με τα χρόνια αλλάζει η γραφή ενός συγγραφέα; Κατά πόσο έχει αλλάξει η δική σας γραφή από το πρώτο βιβλίο έως και τώρα;

Κάποια στιγμή είναι αναπόφευκτο. Και απόλυτα φυσιολογικό. Ο χείμαρρος των συναισθημάτων, των λέξεων, των διάφορων πλοκών ή αντιδράσεων των ηρώων γίνεται λιγότερο ορμητικός, καταλαγιάζει. Συμβάλει εκτός από τον κορεσμό και η αλλαγή -με την πάροδο των χρόνων- των αντιλήψεων και του τρόπου σκέψης τόσο των αναγνωστών όσο και του ίδιου. Οι αναγνώστες είναι οι πρώτοι που το καταλαβαίνουν.

Το βιβλίο σας «Η κόρη του Φεγγαριού», που αρχικά κυκλοφόρησε το 2007, ξεκίνησε πρόσφατα εκ νέου το ταξίδι του από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Μιλήστε μας λίγο για αυτό.

Διαφοροποιείται σε κάτι η σημερινή του έκδοση;

Η Κόρη του Φεγγαριού γράφτηκε το 2001, λίγο μετά από την απώλεια του πατέρα μου. Το σπίτι και ο δρόμος που περιγράφω στο Λονδίνο είναι το πατρικό και κάποιες γειτονιές που αναφέρω αυτές που σύχναζα. Στο χωριό περιγράφω τις περιοχές που είχα πριν πολλά χρόνια εργαστεί σαν εκπαιδευτικός, ειδικά Βαρθολομιό, Γαστούνη και Καλύβια. Το σκίσιμο από καλάμι στο χέρι της Λευκής το είχα αποκτήσει κάποτε και γω μικρή. Αυτό το βιβλίο όταν πρωτοκυκλοφόρησε, διαβάστηκε τόσο πολύ και λατρεύτηκε στις περιοχές που περιγράφω, που μου είχαν στείλει κάποτε μήνυμα στον εκδοτικό οίκο ότι η ιστορία του υιοθετήθηκε σαν αληθινή ιστορία του χωριού. Στην νεώτερη του έκδοση τώρα δεν έχει αλλάξει ούτε μια λέξη, δεν έχει προστεθεί τίποτα καινούριο, ούτε έχει βελτιωθεί κάτι. Αυθεντικό όπως το διάβασαν οι

πρώτοι μου αναγνώστες.

Τον Ιούνιο θα κυκλοφορήσει το νέο σας βιβλίο, το «Εξήντα βήματα», το οποίο θα είναι η συνέχεια του βιβλίου σας «Πίσω απ' τον Καθρέφτη» (εκδ. Ψυχογιός, 2014). Τι ήταν αυτό που σας οδήγησε να γράψετε αυτή τη συνέχεια 5 χρόνια μετά; Θα είναι αυτόνομο ή θα πρέπει οι αναγνώστες προηγουμένως να έχουν διαβάσει το πρώτο βιβλίο;

Το βιβλίο «Εξήντα Βήματα» γράφτηκε αμέσως μετά το «Πίσω από τον Καθρέφτη». Τα πέντε χρόνια πέρασαν μέχρι την έκδοσή του. Προηγούνταν τα άλλα, «Έκπτωτος Άγγελος» σκληρό, αληθινό, ευαίσθητο κοινωνικό βιβλίο για αυτοκακοποίηση και bullying, οι «Σιωπές της Ενοχής» για την παιδική σεξουαλική κακοποίηση και τις επιδράσεις στη μετέπειτα ζωή καθώς και το καυτό θέμα της ευθανασίας. Σειρά είχε το «Ολέθριο Πάθος» και δύο επανεκδόσεις που καθυστέρησαν την έκδοσή του «Εξήντα Βήματα.» Όμως είναι αυτόνομο και δεν χάνεται ο αναγνώστης, αν και βοηθάει να έχει διαβάσει και το πρώτο για να καταλάβει καλύτερα τις αντιδράσεις και των δύο ηρώων. Ευχαριστώ για την ευκαιρία επικοινωνίας μαζί σας και με τους αναγνώστες και αναγνώστριες για την πίστη τους και τη στήριξη τους.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Ένα παράξενο παιχνίδι κληρονομικότητας διαλύει μια οικογένεια, με ολέθριες συνέπειες.

Η Λευκή, το αθώο θύμα των ξεχασμένων στην οικογένεια γονιδίων, ζει μια ζωή χωρίς στοργή και αγάπη από τον πατέρα της, ώσπου ένα απόγευμα άθελά της μαθαίνει μια τρομερή αλήθεια. Συγκλονισμένη από

το οικογενειακό μυστικό, το ίδιο βράδυ εγκαταλείπει το μικρό χωριό και την ασφάλεια του σπιτιού της, επιχειρώντας να ξεφύγει από τη μοίρα της.

Το κοριτσάκι, νιώθοντας το ασυνήθιστο κληρονομικό χαρακτηριστικό να τη βαραίνει, επιχειρεί να δώσει τέλος στην ύπαρξή της στα νερά της θάλασσας. Σώζεται από ένα ζευγάρι τουριστών, που την παίρνουν μαζί τους, και η ζωή της πια αλλάζει ολοκληρωτικά.

Χρόνια αργότερα, επαγγελματικές υποχρεώσεις τη φέρνουν στην Ελλάδα. Οι αναμνήσεις της παιδικής της ηλικίας ξυπνούν, και η Λευκή αποφασίζει να σηκώσει το πέπλο μυστηρίου που καλύπτει τη γέννησή της. Οι αποκαλύψεις σοκάρουν και πονάνε.

Υπάρχουν όμως ερωτήματα που ακόμα τη βασανίζουν, και τις απαντήσεις μπορεί να τις δώσει μόνο ο πατέρας της, από τον οποίο το έσκασε στα δώδεκά της. Ο παιδικός φόβος ξαναγυρίζει, αλλά η επιθυμία να μάθει είναι εντονότερη.

Άραγε θα βρει τη δύναμη, έπειτα από τόσα τραγικά γεγονότα που άλλαξαν τρεις ζωές, να τον συγχωρήσει; Ή μήπως η ώρα της συγγνώμης δε θα φτάσει ποτέ;

Επανεκδοση του μπεστ σέλερ της Νικόλ-Άννας Μανιάτη. Μια ιστορία γεμάτη παράξενα παιχνίδια της μοίρας, κρυμμένα μυστικά, ολέθριες αποκαλύψεις και ανατροπές μέχρι την τελευταία σελίδα.

Εκδόσεις Ψυχογιός